

Lisa locuia împreună cu bunica ei într-o căsuță de la marginea pădurii. În jurul căsuței se aflau o grădină cu straturi de flori viu colorate și o grădină de zarzavaturi, iar dincolo de ea, o pajiște cobora în pantă până la malul lacului pe care se legănau nuferii. Mai departe, se vedea dumbrava plină de rochița-rândunicii, afine și merișoare.

Era ajunul Sânzienelor, iar Lisa stătea pe prispa din fața casei. Plivise și greblase toată ziua, în timp ce bunica făcea curat înăuntru. Apoi bunica a plecat cu treburile, iar Lisa a rămas în grădină să admire florile parfumate. Undeva de departe, dinspre drum, se auzeau sunete de vioară și vocile vesele ale oamenilor care se duceau la dansul de Sânzieni. Lisa și-ar fi dorit să meargă și ea la bal, dar bunica nu-i dădea voie singură. „O să-ți petreci Sânzienele aici, cu florile”, i-a spus ea înainte să plece și Lisa repeta acum cuvintele ei:

— O să-ți petreci Sânzienele aici, cu florile.

Însă în ziua aceea, ceva părea schimbat la florile ei. Parcă o priveau ca și când ar fi vrut să-i zică ceva.

— Ce vreți să-mi spuneți? le întrebă Lisa.

Nu primi niciun răspuns însă. Lisa alergă apoi spre pajiște, la florile de câmp. Păreau la fel de secretoase ca și florile ei din grădină. Dădeau din cap către ea, pline de mister. Lisa se întinse în iarbă și își înclină și ea capul spre clopoței albaștri, spre margarete și spre florile de unișor. Absorbită de jocul care i se părea foarte amuzant, tresări speriată când cineva o strigă pe nume.

— Nu te teme, micuță Lisa, spuse o voce blândă.
Când își ridică privirea, în fața fetei se afla o doamnă atât de frumoasă, cum Lisa nu-și amintea să mai fi văzut vreodată.

— Sunt Zâna Sânzienelor, spuse doamna frumoasă, și îți aduc salutări din partea tuturor florilor! Aș vrea să te invit la sărbătoarea noastră de Sânzieni, chiar aici, în grădină. În fiecare noapte de Sânzieni, florile pot merge la fel ca oamenii, dar nu pot fi văzute. Îți voi picura un strop de lapte de mac pe pleoape ca să devii invizibilă. Astfel, vei putea merge la petrecerea lor și vei putea să le vezi. Ți-ar plăcea?

— Da! Mulțumesc, șopti Lisa surprinsă.

„Dar de ce trebuie să fiu invizibilă?” ar fi vrut să întrebe, însă nu a îndrăznit, căci bunica o învățase să nu pună prea multe întrebări necunoscuților. Cu toate astea, zâna i-a ghicit gândurile.

— Câțiva oaspeți s-ar putea să se sperie dacă te văd, îi spuse zâna. Sunt foarte mici pe lângă tine. Te rog, închide ochii!

Și Lisa închise ochii și simți două picături grele aterizându-i pe pleoape – iar când deschise ochii, zâna, ia-o de unde nu-i!

În jurul ei însă, pajiștea forfotea de viață: toate florile se pregăteau de petrecere. Lângă Lisa se așeză o familie întregă de Untișor. Toți copiii molfăiau sendvișuri, iar mama lor se învârtea pe lângă ei, gata numaidecât să le ștergă obrăjorii și bărbiile lucioase de unt.

Lisa se întoarce în grădină. Și aici agitație mare! În grădina de legume, Doamna Cartof și Doamna Sfeclă Roșie pregăteau gustările cu miere, rouă și polen parfumat. Ridichile, câteva Morcovețe și câteva Floricele de Mazăre alergau de colo-colo ducând platourile pline ochi.

În capătul cel mai îndepărtat al grădinii ședea Regina Trandafira, proaspăt înflorită și radioasă, primindu-și oaspeții. În jurul său se aflau Doamna Violeta și Doamna Bujur, damele de onoare ale curții, împreună cu Domnișoarele Liliac și Caprifoi, Baronii Crinul Imperial și Cerceii-doamnei, Cavalerul Iris, precum și o Căldărușă și Bănuțeii albi, micuțele ajutoare ale reginei.

— Vai, ce mă bucur că am terminat pregătirile la timp pentru Festivalul florilor, spuse Regina Trandafira și zâmbi spre alai.

Florile zâmbiră și ele, făcând plecăciuni și reverențe. Tare mult își îndrăgeau regina!

— Cântați, lăutari, cântați! strigă Regina Trandafira și aplaudă.

Greierii, bondarii și albinele încinseră imediat o cântare de bun-venit, în timp ce câteva Floricele de Mazăre și Crețișoarele se foiau de colo-colo cu gustările.

